

βέργινος ἐπίθ. Ἰων. (Κρήν.) Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βέργα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ινος.

1) Ὁ κατεσκευασμένος με βέργας: Καλάθι-κοφίνι βέργινο Κέρκ. 2) Ὁ εὐκόλως λυγίζων, εὐκαμπτος Ἰων. (Κρήν.): Ἄσμ.

Ἐχω ποδάρια βέργινα καὶ χέρια κοντυλένια
καὶ δάχτυλα ἀργύρινα τὰ στέφανα νὰ πιάσω.

βεργιστός ἐπίθ. (Γεωργ. Δελτ. τευχ. 5 (1939) 42).

Ἐκ τοῦ ρ. βεργίζω.

Ὁ συλλεγόμενος διὰ ραβδισμού τῶν κλώνων, ἐπὶ βαλάων: Βαλανίδι βεργιστό. Συνών. ραβδιστός.

βεργίτσα ἡ, κοιν. βιργίτσα βόρ. ιδιῶμ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βέργα διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ.-ίτσα.
Βεργάκι 1, δ ἰδ.

βεργό τό, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βέργα.

Τόπος θαμνώδης ὅπου παράγονται βέργες.

βεργογυρίζω Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βέργα καὶ τοῦ ρ. γυρίζω.

Περιβάλλω μέρος τι διὰ τοίχου. Πβ. μαντρώνω.

βεργοκάλαθο τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βέργα καὶ καλάθι.

Καλάθιον πλεγμένον με βέργες, ἥτοι κλάδους λύγου ἢ
ιτέας. Συνών. βεργοπάνερο. Πβ. βεργοκόφινό.

βεργοκαλαμίζομαι ἀμάρτ. βιργουκαλαμίζουμι Μα-
κεδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βέργα καὶ καλάμι.

Λυγίζομαι ὡς ἡ βέργα καὶ ὡς τὸ καλάμι: Ἄσμ.

Πῶς σιεῖτι, πῶς λυγίζιτι, | πῶς βιργουκαλαμίζιτι.

Συνών. βεργολυγίζω. Πβ. βεργοκαμαρίζομαι.

βεργοκαμαρίζομαι ἀμάρτ. βιργουκαμαρίζουμι Στε-
ρελλ. (Φθιώτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βέργα καὶ καμάρα.

Λυγίζομαι ὡς ἡ βέργα εἰς σχῆμα καμάρας: Ἄσμ.

Πῶς σιεῖτι, πῶς λυγίζιτι, | πῶς βιργουκαμαρίζιτι.

Πβ. βεργοκαλαμίζομαι.

βεργοκόβω Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βέργα καὶ τοῦ ρ. κόβω.

Κόπτω ὡς βέργαν: Ἄσμ.

Χάρε, γὰ χάρισέ μου σαῖττες κοφτερές
νὰ πάω νὰ βεργοκόψω δὺὸ βεργολυγερές.

βεργοκόφινό τό, ἀμάρτ. βεργοκόφ'νο Σκυρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βέργα καὶ κοφίνι.

Κοφίνιον πλεχθὲν ἀπὸ βέργας λυγαρεᾶς.

βεργολάγουδο τό, ἀμάρτ. βερκολάουδον Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βέργα καὶ λαγούδι.

Νεογνὸν λαγοῦ ἔχον ἐπιμήκη ὡς βέργαν τὸν κορμὸν
τοῦ σώματος.

βεργολιγνολυγερός ἐπίθ. Κρήτ. — Λεξ. Ἐλευθε-
ρουδ. Πρω.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. βεργόλιγνος καὶ λυγερός.

Βεργόλιγνος, δ ἰδ.

βεργόλιγνος ἐπίθ. σύνηθ. βεργόλιγνος Ρόδ. Θηλ.
βεργολιγνή Αἴγιν. βεργόλιγνη Πελοπν. (Βυτίν.) βιργόλιχ' Στερελλ. (Ἀράχ.) βερκόλεχνη Κύπρ. Οὐδ. βεργόλεγνον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βέργα καὶ τοῦ ἐπιθ. λιγνός.

Λεπτὸς καὶ ραδινὸς ὡς βέργα ἐνθ' ἄν.: Βεργόλιγνη κόρη - μέση κττ. Βεργόλιγνο κορμὶ σύνηθ. Συνών. βεργολι-
γνολυγερός, βεργολυγερός, βεργολύγιστος, λι-
γνοβεργολυγερός.

βεργολογῶ ἀμάρτ. βεργολογῶ Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βέργα καὶ τῆς καταλ. -λογῶ.

Ἀφαιρῶ τὸν καρπὸν κλάδου δένδρου.

βεργολυγᾶ ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βέργα καὶ λυγᾶ.

Ἰτέα ἡ πορφυρᾶ (salix purpurea) με λεπτοὺς καὶ
μακροὺς κλώνους χρησίμους εἰς τὸ πλέξιμον καλάθων ἢ
ἐπίπλων ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Νὰ τὴν εἰπῶ βεργολυγᾶ καὶ τὸ βεργὶ λυγίζει,

νὰ τὴν εἰπῶ κληματαρεᾶ, τὸ κλῆμα κόμπους ἔχει,

νὰ τὴν εἰπῶ ἄστρο τ' οὐρανοῦ, καὶ τ' ἄστρο βασιλεύει

Λακων.

βεργολυγερός ἐπίθ. Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βεργολυγερός καὶ τῆς καταλ. -ήσος.

Εὐκαμπτος καὶ εὐλύγιστος ὡς βέργα: Βέργες βεργολυ-
γερές.

βεργολυγερός ἐπίθ. πολλαχ. βιργουλυγρός πολ-
λαχ. βορ. ιδιῶμ. βεργολύγερος Λεξ. Βλαστ. Οὐδ. βεργο-
λυγαρό Κορσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βέργα καὶ τοῦ ἐπιθ. λυγερός.

Βεργόλιγνος, δ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Χάρε, γὰ χάρισέ μου σαῖττες κοφτερές,

νὰ πάω νὰ βεργοκόψω δὺὸ βεργολυγερές

Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἀέρα βγάνουν οἱ στεριᾶς καὶ ὅλα τὰ δέδρη σουδαί,

κρίμας τοσοῖ βεργολυγερές νὰ μὴ γλυκοφιλοῦδαί

Κρήτ.

Καὶ χέρια βεργολύγερα τὰ στέφανα ν' ἀλλάξης

(ἐνν. ἔχεις) Κορσ. Παξ.

βεργολυγίζω Χίος κ.ά. βερκολυγίζω Κύπρ. βερ-
γολυγῶ Αἴγιν. — Λεξ. Βλαστ. βεργολυγῶ Νίσυρ. βεργο-
λυγῶ Κεφαλλ. Πελοπν. (Γορτυν. Οἶν.) βεργολυγῶ Παξ.
βιργουλυγῶ Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Θράκ. (Αἰν.) Μέσ. βεργο-
λυγίζομαι Ἀθῆν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βέργα καὶ τοῦ ρ. λυγίζω.

Λυγίζομαι, κάμπτομαι ὡς βέργα ἐνθ' ἄν.: Ἐβεργολυγί-
στηκε μπροστά του (ὑπεκλίθη ταπεινῶς) Ἀθῆν. Βεργο-
λυγίζεται ἡ δεῖνα (κάμνει ἀκκισμούς, βαδίζει φιλαρέσκως)
Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Βεργολυγᾶι ὁ κάλαμος, φιλεῖ τὸ κυπαρίσσι

Ἡπ. Κεφαλλ.

Ἐχει μὴ μὴλὰς τὴ μέση | ποῦ βεργολυγᾶι νὰ πέση

Αἴγιν. κ.ά. Μετοχ.—εὐκαμπτος, ραδινός Ἀθῆν. Κύπρ.: Ἡ
δεῖνα ἐν' ὁμορφῇ καὶ βερκολυγισμένη Κύπρ. || Ἄσμ.

Μὴν ἦρθε δὼ ἡ ἀγάπη μου τὸ βεργολυγισμένο;

Ἀθῆν. Συνών. βεργοκαλαμίζομαι.

βεργολύγισμα τό, ἀμάρτ. βεργολύσιμα Κάρπ. Σύμ.
κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. βεργολυγίζω.

Τὸ νὰ κάμπτεται τις εὐκόλως, ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Βάλε
τ' ὀκνοῦ φωτιά νὰ ἦς βεργολύσιματα (ἐπὶ ὀκνηρῶν διενερ-
γούντων τι δραστηρίως δι' ἀνάγκην) Κάρπ.

βεργολύγιστος ἐπίθ. Ζάκ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. βεργολυγίζω.

Βεργόλιγνος, δ ἰδ.: Ἄσμ.

Καὶ χέρια βεργολύγιστα ν' ἀλλάξης τὰ στεφάνια

(ἐνν. ἔχεις).